

Γιώργος Ρούσης

Το τελευταίο διάστημα απ' αφορμή το ασφαλιστικό, είμαστε μάρτυρες ενός επαναληπτικού δίχως νόημα διαλόγου που χαρακτηρίζει το θέατρο του παράλογου.

Πρόκειται για το διάλογο τον οποίο προκαλεί η κυβέρνηση πάνω σ' ένα σχέδιό της για την επίλυση του ασφαλιστικού. Στο βαθμό όμως που εκείνος που τελικά θα αποφασίσει δεν είναι ο λαός μας αλλά οι δανειστές, δυνάστες μας με τη σύμπραξη μιας υποτελούς σε αυτούς κυβέρνησης, διερωτάται κανείς τι νόημα έχει αυτός ο διάλογος πέρα από το να ντύσει με ένα δημοκρατικό μανδύα μια κατεξοχήν αντιδημοκρατική διαδικασία.

Και αυτό δεν αφορά μόνον στο συνταξιοδοτικό ή έστω μόνον σε όσα ζητήματα άπτονται των οικονομικών, όπως πχ το κλείσιμο των τραπεζών ή τον έλεγχο κεφαλαίων, αλλά και ζητήματα όπως εκείνο της παιδείας, οπότε το προτεινόμενο από την κυβέρνηση σχέδιο αποσύρθηκε άρον άρον και παραπέμφθηκε στις ελληνικές καλένδες επειδή διαφωνούσαν με αυτό οι δυνάστες .

Άλλωστε η μέχρι σήμερα εμπειρία έχει αποδείξει περίτρανα ότι οι δυνάστες μας γράφουν στα παλιά τους τα παπούτσια τη γνώμη του λαού μας και συνεπώς η λογική του έντιμου, κοινά επωφελούς συμβιβασμού μαζί τους, είναι όνειρο θερινής νυκτός.

Τρανταχτή απόδειξη αποτελεί το γεγονός ότι ναι μεν το **«όλον όχι»** στο δημοψήφισμα, τουλάχιστον όσον αφορά μια σημαντική μερίδα του, μάλλον τη λογική την πίττα ολόκληρη και το σκύλο χορτάτο εξέφραζε παρά ηρωική πράξη όπως επιμένουν να το παρουσιάζουν ορισμένοι, από την άλλη όμως καθόλου δεν φάνηκε να επηρεάζει τους δυνάστες.

Το επικίνδυνο είναι ότι η πλειονότητα αποδέχεται ακόμη αυτήν τη λογική του δίχως νόημα διάλογου και της δυνατότητας δίκαιου συμβιβασμού, οδηγούμενη σε μια καταστροφική γενικευμένη εθελοδουλία.

Θυμίζω ότι ο **Μάνος Χατζιδάκις**, απ' αφορμή την είσοδο μας στην ΕΕ, εκτιμούσε ότι αυτή θα σήμαινε τη μετατροπή της Ελλάδας σε μια επαρχία την οποία θα διοικεί η Ευρώπη, θα σήμαινε μια νέα σκλαβιά η οποία, σε αντίθεση με την Τουρκική, θα έχει επιτευχθεί με την θέληση μας.

Από την πλευρά της η ελληνική κυβέρνηση, όπως άλλωστε και οι προηγούμενες, παίζει ρόλο ανάλογο με εκείνο των αυτόχthonων διοικητών των **σατραπειών της Περσίας** που τοποθετούνταν από τον Μέγα Αλέξανδρο για να εξυπηρετούν καλύτερα τα συμφέροντα του κατακτητή. Η υπογραφή των μνημονίων δεν είναι τίποτε άλλο παρά η δήλωση αυτής της υποταγής.

Κάτω από αυτές τις συνθήκες, **δύο** είναι οι δρόμοι που μπορεί να ακολουθήσουμε. Τρίτος δεν **υπάρχει**. Και αυτοί οι δρόμοι είναι ή η αποδεδειγμένα καταστροφική υποταγή στα πλαίσια της ΕΕ, ή η άμεση έξοδος από αυτήν και, συνακόλουθα, ή η σύμπραξη με τους σύγχρονους σατράπηδες ή η ξεκάθαρη εναντίωση με αυτούς και η πάλη για την ανατροπή τους.

Αυτή η έξοδος αποτελεί **απαραίτητη προϋπόθεση** τόσο της εξόδου από την κρίση, όσο και, σε βάθος χρόνου, της πορείας προς το σοσιαλισμό.

Προφανώς αυτή η έξοδος σημαίνει αυτομάτως και την **έξοδο από το ευρώ**, η οποία από μόνη της είναι ανεπαρκής και δεν επιτρέπει καμιά απολύτως προοδευτική μεταρρύθμιση από εκείνες που περιέχουν τα προγράμματα όσων την προτείνουν.

Με αιχμή λοιπόν την έξοδο από το λάκκο των λεόντων της ΕΕ θα πρέπει να συγκροτηθεί και το πολιτικό μέτωπο των δυνάμεων που στοχεύουν σε μια φιλολαϊκή έξοδο από την κρίση. Βεβαίως αυτό δεν αποκλείει επί μέρους μέτωπα η συνεργασίες για την αντιμετώπιση επί μέρους προβλημάτων, όπως πχ το ασφαλιστικό.

Η λογική ότι η έξοδος από την ΕΕ δεν θα πρέπει να προτάσσεται διότι αυτό μπορεί να φοβίσει ευρύτερες λαϊκές δυνάμεις και να περιορίσει την απήχηση του μετώπου, αντικειμενικά δεν διαφέρει από την ευρωλαγνεία του ΣΥΡΙΖΑ η οποία αποδεδειγμένα πια οδήγησε στην συνέχιση της καταστροφικής πολιτικής της υποτέλειας και από την άλλη εμπόδισε την ανάπτυξη της λαϊκής συνειδητότητας, απαραίτητης για την όποια προοδευτική εξέλιξη.

Γιώργος Ρούσης

grousis@panteion.gr

Δημοσιεύθηκε στην Εφημερίδα των Συντακτών, 15.2.2016